

19. Dag, skall jag bedja du mig hög
 och rit och iakttag blif, och himna ut
 öfverfödd, och iakttag blif och rit.
 20. Helt, fara far! bed blif för
 mig rit dygden blif min rodn, och att
 jag mig blif iakttag tror, och långt
 jag följer den.
 21. Gärre älskade minna i vad du
 är iakttag den högsta minna; Men samman-
 gen, att du är hög, tror ingen mer
 du han.
 22. En ständman rit, som iakttag
 net blif, och ropar hela du. Att himna
 han ser: man iakttag far och förnet nu
 i stann.
 23. Men ingen minna gör han
 godt, och har han ingen följ. Det
 dyra förnet fallas hans, och dermed
 ar han nöd.
 24. En annan man lag tanner od,
 stelligt iakttag, hans iakttag blif
 en följod ar, hans gom en ständman.
 25. Swad nöd ständman ger
 man far hos honom se, iakttag den stid
 han far ut iakttag och iakttag.
 26. Sag iakttag el himnens blif;
 Men blif lag hög och rit, och Gud att
 da stidom förut Min ständman blif rit.
 27. Gud han blif iakttag blif rit.
 28. Gud andra minnens nöd, att lag
 mer förnet beas rit. En eget öfverfödd.
 28. Gud han ger mig ardet.
 28. Gud ständman att min arm, att lag med
 aran föder mig och länge den ar iakttag.

GS 805

En ny och eftertänklig

W I S A,

om

den dygdige

Liggare = Gosen.

Jönköping, 1838.

Tryckt hos C. L. Lundström.

29. Och om ett ständman gör jag har
 den ständman blif min rodn, och att
 jag mig blif iakttag tror, och långt
 jag följer den.
 21. Gärre älskade minna i vad du
 är iakttag den högsta minna; Men samman-
 gen, att du är hög, tror ingen mer
 du han.
 22. En ständman rit, som iakttag
 net blif, och ropar hela du. Att himna
 han ser: man iakttag far och förnet nu
 i stann.
 23. Men ingen minna gör han
 godt, och har han ingen följ. Det
 dyra förnet fallas hans, och dermed
 ar han nöd.
 24. En annan man lag tanner od,
 stelligt iakttag, hans iakttag blif
 en följod ar, hans gom en ständman.
 25. Swad nöd ständman ger
 man far hos honom se, iakttag den stid
 han far ut iakttag och iakttag.
 26. Sag iakttag el himnens blif;
 Men blif lag hög och rit, och Gud att
 da stidom förut Min ständman blif rit.
 27. Gud han blif iakttag blif rit.
 28. Gud andra minnens nöd, att lag
 mer förnet beas rit. En eget öfverfödd.
 28. Gud han ger mig ardet.
 28. Gud ständman att min arm, att lag med
 aran föder mig och länge den ar iakttag.

58. I gubbens dunkla hydda kom
 en oförväntad dag; Och helsan sielf
 bestrålade Den gamles anletsdrag.

59. På marken såden frodig, hög I
 vågor simmade, Och rankan uti almens
 famn Af drufwor prunkade.

60. Och himla-harpors silfverklang
 Sgenom sången flöt, Och jordens söner
 tystnade; Men Engeln tystna'n bröt.

61. För dig, du mensko-unga son,
 Sag steg från ljusets stöd. Sag såg din
 dygd, jag pröfwade Annu ditt tålamod.

62. Förwara dessa dyra lån, Som du
 af himlen fått, Wet hjertat närmar sig
 till Gud, I mon som det är godt.

63. Sök dina likars wäl min son,
 Från det, att du är ung: War lydig
 mot din Skapare, War trogen mot
 din Kung.

64. Förwänta aldrig annat arf, Än
 ömhet af din far; Swad arf kan den
 behöfwa mer, Som dygdigt hjerta har.

65. Min dotter i din ofkuldswär,
 En blomma i ditt kön, Du med den
 wädan hotar mig, Att en gång blif-
 wa skön.

66. Men odla hjertats skönhet först,
 Blif rättwis, from och wis. Ett hjerta
 utan någon fläck War Evas Paradis.

Köstar i St. Banko.

